

Aczél Géza

(szino)líra torzósztár

arisztokrácia

valamikor még érdekelt a történelem s bár sohasem volt akkora élmény mint egy alakuló nagy szerelem mivel még felmenő szellemi ágban is ha némi szeméremmel együtt van ilyen erősen átütött tartós töprengéseimen a zordnak mondható biofizikai fegyelem a mettől meddig terjed körötted a tér szimpatikus magánya s ha át is billent olykor többnyire koholt szeszekkel toldva idegen zónákba a kor helyi értékű vagánya a lázadó gesztusok bő gyűjteménye felé klasszikus sorokat citálva a hangoskodásban és önmutogatásban honját nem lelél holott képeskönyvekben hitelesnek tűnő szituációkat hordott össze a rétegesen egymásra rakódó s emberinek elgondolt tudat mely ha gyakori üresjáratokkal is képes arra hogy felgerjessze a tanúként már többnyire elérhetetlen álmokat hol az állati ösztön már nem leselkedik rája s merész sci-fibe illően tapad rá a tudás arisztokráciája amelyben képzeletében elidőz majd lassan hiányozni kezd elszürkült nappalok megbicsaklott jambusa s az önmagát ironiába hajszoló társadalmi gög amelyben már feladod nagy léptékekben hogyan is tovább és végül kezdesz megkívoánni egy fáradt karnevált

arisztokrata

nemzedékünknek az úri származás csak hagyományos díszletek mögül tántorgott elő kegyetlenül kaszabolt a proletár diktatúra indulatában a lumpenek zsigerei munkáltak legelő s a kozmikus szegénység történelmi katasztrófája így aztán egy-két meggyőzőnek tűnő motívummal játszva megnyugodott a nép e milljókarú lény mely korbácsolt háttal jajong odakinn s a klasszikusnak indult idézetet magára rántva szűkösre szabott tudatában érzélgősen derengett fel a sablonosan hazug jövőbe rántva az igazságosság holnap délutánja ne tagadjuk ártatlan igazságérzettel vad lözungjainkat átmenetileg megszerettük s bár a primitív durva részletekben a kétely homályos köde is gomolygott felettünk az élménytelenség s a tudatlanság ezen a szinten nem árnyalhatta magát megannyi országot építő lendület és finom attitűd e keretben nem adta a hazát s ha már anyák napja van említsük meg az arisztokrata génekből jövő barát egykor mindig úgy mondta dühösen anyád hogy közben a szemantikai üzenetéből a konkrét alany fogalmát kivonta mivel a lét apokaliptikus mezején volt gondja a züllés ortegai víziójában az örök szentséget megővni

árkon-bokron át

amikor nagybátyám a férfiszépség először elvált erről suttogott az egész nem is olyan kicsike város én viszont még valóban gyerek voltam nem értettem semmit abból miért dohog imádott rokonom ellen a környezet mert a bűnös városban elveszett holott nem volt színész sem sztár focista és valami különös szégyenérzettel szidta mindenki aki különben közülünk büszke volt rája engem viszont akkor nem érdekelt csak izgalmas stopperórája aminek tiszteletére a szülői ház kertje mögötti homokbányában meg is rendeztünk egy családi futást melyben mindnyájan percekkel vertük meg a kackiásan nevetgélő nagyapát majd hosszú csönd mígnem a szabados világban környékünkön is egyre többen elváltak a szocialista morál szemforgató módon hiába állt ellen a sunnyogó statisztikáknak pedig már áltudomány kezdett épülni arra párkapcsolatok szintjén mi a jó idővel bennem is kezdett elúszni a romantikus nagy hajó tényleges igazságok nélkül főleg ha gyermekek szíve is sérült menekülni a kudarcból árkon-bokron át vagy zárt ajakkal túrni a család látszatát az illúzióját is feladva hogy mégiscsak egyetlen fészek az igazi